# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Z. G.**, zastoupen JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2022, č. j. 22 Az 29/2022-60,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

**III.** Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., **se určuje** částkou 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2022, č. j. OAM-683/ZA-ZA10-D07-2022, shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu"), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále též „nařízení Dublin III") Rakouská republika.

### II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud"), který jeho žalobu zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud neshledal, že v řízení bylo potřeba vést bližší dokazování za účelem zjištění věku žalobce, neboť před správním orgánem uvedl a později nevyvrátil, že se narodil 1. 1. 2001. Projev žalobce při ústním jednání, kdy uvedl jiné jméno a datum narození, vyhodnotil krajský soud jako nedůvěryhodný a neshledal tak důvod zpochybnit skutkové závěry správního orgánu. Krajský soud aproboval i skutková zjištění žalovaného o situaci azylového řízení

v Rakouské republice. Ani dodatečně vyjevená skutečnost, že žalobce má na území České republiky bratra, nevyvolala nutnost vrátit věc žalovanému k opětovnému projednání. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

## III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku včasnou kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel předně namítal, že v řízení vyvstaly pochybnosti o věku stěžovatele. Konstatování krajského soudu, že se stěžovatel narodil 1. 1. 2001, je pouze subjektivním odhadem bez patřičných skutkových zjištění. Dovozoval rozpor s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017-38, a ze dne 26. 9. 2019, č. j. 7 Azs 87/2019-22). Stěžovatel dále namítal, že odůvodnění rozsudku vykazuje vady. Krajský soud nereagoval na všechny žalobní body a tím se dopustil nepřezkoumatelnosti. Vadné je i rozhodnutí žalovaného. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného.

## IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost.

## V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud

v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013-18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014-52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021-47 atp.).

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na vady rozsudku krajského soudu a žalovaného odkazuje soud na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013-26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Zdejší soud je názoru, že jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozsudek krajského soudu požadavkům této judikatury plně dostály. Rozsudek krajského soudu reaguje na všechny žalobní body, byť tak činí (v souladu s citovanou judikaturou) nikoliv reakcí na každý jednotlivý žalobní bod, ale vytvořením uceleného argumentačního rámce, který celek žalobních bodů vypořádává, což shora označená judikatura rovněž připouští. Nesouhlas stěžovatele s věcnými závěry krajského soudu pak nepředstavuje důvod pro zrušení jeho rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163 atd.). I postup při zjišťování skutkového stavu věci má oporu v judikatuře zdejšího soudu, srov. např. rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66. Žalovaný a krajský soud důkladně zkoumali veškeré okolnosti dané věci, přičemž zohlednili i stěžovatelem akcentované skutečnosti a podklady. V řízení nedošlo ani k jiným podstatným vadám s vlivem na výsledek daného řízení (viz např.

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, č. 2406/2011 Sb. NSS, ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28).

[10] V souladu s právní úpravou a judikaturou postupovali žalovaný a návazně krajský soud i v dalších ohledech. Plně respektovali i východiska judikatury vztahující se k dokazování v azylovém řízení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015-27, rozsudek ze dne 13. 7. 2016, č. j. 1 Azs 111/2016-32, usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, nebo rozsudek ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58) a ta správně aplikovali na zjištěný skutkový stav věci, který má plnou oporu ve správním spisu (viz výše). To plně platí i pro určování věku stěžovatele. Správní spis poskytuje oporu pro závěr žalovaného o věku stěžovatele. Žalovaný vyšel z toho, že stěžovatel od příchodu na území České republiky konzistentně uváděl své datum narození jako 1. 1. 2001 (po přepočtu do gregoriánského kalendáře). Krajský soud pak v souladu s judikaturou setrval u skutkových zjištění žalovaného, neboť důkazy předložené v soudním řízení (doklad totožnosti osoby s jiným jménem a zcela jiného vzezření) považoval za nedůvěryhodné (rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-36, ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, č. 1275/2007 Sb. NSS, nebo v obecné rovině ze dne 25. 6. 2021, č. j. 3 As 159/2019-28). Postup krajského soudu neodporuje ani stěžovatelem označené judikatuře. Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 7 Azs 87/2019-22, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017-28, vychází z toho, že je možné nařídit lékařské vyšetření za existence důvodných pochybností o věku, takové však v daném případě dány nebyly. Krajským soudem zmíněný rozsudek ze dne 26. 9. 2019, č. j. 7 Azs 87/2019-22, poskytuje podklad pro jeho úvahu, že pokud je správní orgán na základě dostupných informací (tvrzení o dřívějším datu narození sděleném samotným cizincem) důvodně přesvědčen o tom, že cizinec je starší 18 let, a jiné podklady tato zjištění nevyvrací, není povinen dále detailněji přezkoumávat datum jeho narození. Nejvyšší správní soud souzní i s dalšími závěry žalovaného a krajského soudu. Jejich postup v celkovém souhrnu odpovídá požadavkům právní úpravy a navazující judikatury.

[11] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí (zejména doplnění kasační stížnosti, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44, č. 173/2004 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012-17).

[13] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a proto mu náhrada

nákladů nenáleží. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[14] Stěžovateli byl v řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání ve věci samé - § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále též „advokátní tarif"), každý v hodnotě 3 100 Kč (§ 9 odst. 2 advokátního tarifu). K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí 6 800 Kč. Protože je ustanovený zástupce plátcem DPH, tato částka se zvyšuje o 21 % na konečnou hodnotu 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu